

**VOLI LI VÁS NEKO
PŘIČE**

- **VOLI LI VAS NEKO** - KALIN TERZIJSKY •
- ORIGINALNI NASLOV:** ИМА ЛИ КОЈ ДА ВИ ОБИЧА•
- **EDICIJA KLIO** - KNJIGA 1 •
- **UREDNIK:** ALMIR ŠEHALIĆ •
- **PRIJEVOD:** ŽARKO MILENIĆ •
- **LEKTURA:** NADA SALOM •
- **PRIPREMA ZA ŠTAMPU:** ALMIR ŠEHALIĆ •
- **ŠTAMPARIJA:** DOBRA KNJIGA - SARAJEVO •
- **IZDAVAČ:** AGARTHI COMICS •
- **WWW.AGARTHICOMICS.BA** •
- ŠTAMPANO U BOSNI I HERCEGOVINI •

© 2009. KALIN TERZIJSKY - **ИМА ЛИ КОЈ ДА ВИ ОБИЧА**

© 2021. AGARTHI COMICS - **VOLI LI VAS NEKO**

NIJEDAN DIO OVE KNJIGE NE SMIJE SE REPRODUKOVATI, KOPIRATI ILI PRENOSITI U BILO KOJEM OBLIKU, ELEKTRONSKIM ILI MEHANIČKIM SREDSTVIMA, UKLJUČUJUĆI I FOTOKOPIRANJE, PRESNIMAVANJE ILI DRUGE VIDOVE ČUVANJA PODATAKA BEZ PRETHODNOG PISMENOG ODOBRENJA AGARTHI COMICSA, OSIM AKO JE ZAKONOM IZRIČITO DOPUŠTENO.

CIP - Katalogizacija u publikaciji
 Nacionalna i univerzitetska biblioteka
 Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.163.2-32

TERZIJSKI, Kalin

Voli li vas neko: priče / Kalin Terzijski ; prijevod s bugarskog i bilješke Žarko Milenić. - Sarajevo : Agarthi Comics, 2021. - 128 str.: ilustr. ; 21 cm. - (Edicija Klio ; knj. 1)
 Prijevod djela: Ima li koj da vi običa. - Bilješka o autoru: str. 126-127.
 ISBN 978-9958-085-16-1
 COBISS.BH-ID 45828870

Co-funded by the
 Creative Europe Programme
 of the European Union

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

KALIN TERZIJSKI

VOLI LI VAS NEKO
PRIČE

PRIJEVOD S BUGARSKOG I BILJEŠKE
ŽARKO MILENIĆ

SARAJEVO, 2021.

VOLI LI VAS NEKO

Vani pada kiša, sumrak je, pljušti voda iz oluka na balkone. Neka žena viče s ulice nešto ružno i nerazumljivo. Ljetno je vrijeme, uveče je buka s ulice posebna. Ništa se ne događa, samo kiša pada i osvježava zrak.

E. J. i ja smo zajedno. Sjedimo u kancelariji u kojoj radimo. Ne znam šta tačno radimo. Jednostavno sam primijetio da su u kancelarijama obično ljudi koji nešto rade. Kod mene nije sasvim tako. Obično sjedim, igram malu kompjutersku igru i čekam nekoga da završi posao, da bih ja počeo poslije njega. Po tome izgledam kao čistačica ili čuvar gradilišta. Ja sam, zapravo, ljekar. E. J. i ja smo ljekari. Obojica smo se okanili medicine gotovo u isto vrijeme. Ne od medicine uopće, nego od onog što u Bugarskoj nazivaju medicinom. Previše prljavštine ima u proklesoj bugarskoj medicini. Sada sjedimo u kancelariji i ne radimo ništa. Pijemo pivo. Bolje išta nego ništa.

Kada su u pitanju kancelarije, zamišljam one prostorije u kojima su jedno vrijeme čistači u školama stavljali kante, metle i krpe kojima su prali toalete.

Sjedimo i pijemo pivo i razgovaramo o beznačajnim stvarima. Kada bismo mogli razgovarati o značajnijim stvarima, najvjerojatnije bismo razgovarali i o njima.

E. J. korača naprijed-natrag i pipa prstima po predmetima oko sebe:

- Sinoć sam vidio Martina K., kaže E. J.

Ja se okrenem se prema stolici i pitam ga:

- Je li bio očajan?

- Ne, bio je pijan... zapravo oboje... malo očajan i mnogo pijan.

Martin K., poznati novinar i medijski brbljivac, je naš prijatelj. Zajedno smo jurili žene, pili alkohol i razgovarali o životu preko deset godina. U posljednje vrijeme je u naročitom mentalnom stanju. Postao je zajedljiv, pravi ispade oko sitnica, očajan je.

- Zvao me sinoć i rekao da me treba, reče E. J.

Juče je i mene nazvao Martin K. i zamolio me da zajedno ode-
mo do aerodroma kako bismo otpratili Lily Marlene Hummer
Dugu.

Pitao sam ga zašto? Rekao mi je: "Trebam te... Želim da viče-
mo i pjevamo pjesme dok avion ne poleti."

- Da vičemo?... Gluposti... Umoran sam... Zašto mi
pričaš gluposti?... Idi sam i otprati je... što bih ja išao... čao.

Nekoliko sati kasnije, Martin K. me je ponovo nazvao:
„Trebam te.“

- Ne, ne, umoran sam, šta si uradio, jesi li je otpratio?

- Da, da, uopće ne želim o tome razgovarati, hajde,
mora da bude neko sa mnom...

- Pij, i proći će..., odgovorio sam mu i htio sam da
prekinem kako bih mogao do kraja da pogledam jedan blesavi
film kojim obesmišljam večer.

A Martin K. je pijano, neprijatno viknuo: "Pederu jadni,
bezobrazni, budalo, pederu, bijedni pederu nesretni..."

I spustio slušalicu. Očito mu nije bilo dobro.

Moram reći ko je Lily Marlene Hummer Duga. Upoznali smo
je prije gotovo deset godina, pored mora, bila je još djevojčica.
Sada je lijepa, visoka, tamnoputa žena egipatske ljepote. Na

gornjoj usni ima čudan biljeg, ima bijele zube i crnu kosu. Sjajno i dobro stvorenje. Malo sam pretjerao, ali morate znati da to nije bila obična drolja iz Ljulina, radila je u video-klubu. Živi u SAD-u s nekakvim Italijanom. Radi u Svjetskoj banci. Uopće ne znam šta znači Svjetska banka, ali zašto bih trebao znati sva čudesna legalna mjesta za pljačku ljudi?

Činjenica da sada živi s Italijanom od samog početka mi se činila perverznom. Izaziva mi kiselinu u stomaku. Sama riječ italijanski u meni stvara asocijacije na homoseksualne stražnjice u muškim toaletima, jedenje žaba i tjestenine.

Možda sam gledao neprimjerene filmove.

Lily Marlene Duga je došla u Bugarsku nakon petogodišnjeg odsustva i odmah potražila Martina K. Nije mi poznato da se prije toga posebno zanimala za njega. Uopće ne mogu razumjeti kako Martin K. uspjeva privući žene. On ih hipnotizira kao piton. One su glodari, a on je piton.

Nazvala ga je još s aerodroma, sretali su se prije nego što je upoznao njene roditelje.

Nekoliko sedmica je Martin K. hodao naprijed-nazad, nervozan poput ptičara, uzbuđeno pričajući o svim lijepim pušenjima koje je ona radila, kako je vikala na engleskom jeziku dok je to radila. Njen svjetsko-bankovni engleski jezik poseban je za vikanje tokom pušenja. I još - koliko on to voli zbog vikanja na engleskom i zbog svega drugog. Kako se želi njome oženiti, kako je njen tjelohranitelj, sluga, žigolo, kako želi da jebe majku tom Italijanu i svim Italijanima. Pričao je takve stvari kao da je stvarno zaljubljen. Vodio ju je u restorane, trošio novac, napijao se i predlagao joj brak.

Nakon nedjelju dana ona je otišla u bolnicu da joj urade stent na bubregu i arteriji. U Bugarskoj je to jeftino, a prljavi Italijan ne bi mogao da se dotakne džepa za takvo nešto u SAD-u, da!

Tada joj je Martin K. napisao serenadu. Pjevao je glupe pjesme ispod prozora bolničke sobe.

Možda ga ona stvarno voli, rekao sam sebi one večeri kad je on napisao serenadu. A možda i on nju.

Potom je, zapravo juče, ona otišla u Ameriku kako bi vikala na engleskom, dok puši škrtom Italijanu. I da ne brine da Svjetska banka neće slučajno da propusti nekoga opljačkati.

Sada Martin K. sjedi negdje i opija se sam od praznine i tuge. Znam te stvari.

Prije pet ili sedam godina, mi smo bili stari prijatelji, sjedili smo, pili pivo i govorili iste stvari kao i sada. O ljubavi i o ženama, o ženama i o pušenju koje čine. Naš život je proticao u govorenju jednih te istih stvari. Čudna generacija mrtvacu koji ne žele učiniti ništa važno u svom životu. A možda griješim - toliko je tridesetogodišnjih muškaraca i žena koji se zanimaju nečim poput PR, menadžmentom i sličnim sranjima, koji hodaju uredno obučeni i rade dvanaest sati dnevno. U Svjetskoj banci, na primjer... Sigurno su to pravi ljudi ove generacije. Mi, stari prijatelji, im ne zavidimo. Ako im zavidimo na nečemu, to je na velikoj njihovoj uvjerenosti da će oni sutra raditi dvanaest i više sati i na još većoj uvjerenosti da od toga imaju nešto veće od običnih guzica.

Sjedimo i razgovaramo, kiša pada, zrak se hladi, osvježava... Osjećam se napeto; ponekad i najlukaviji zgubidani doživljavaju mučninu zbog grozničavog kajanja koje dolazi od besmislene lijenosti. Sjedim pred računarom i predlažem E. J-u:

"Počnimo nešto pisati..."

E. J. me gleda svojim konkavnim mongoloidnim očima i podrugljivo mi počinje diktirati: "... i Ana Karenjina reče: En ten tini, sava raka tini, daj pet leva..."

Ja: „Moramo pisati... zbog čega sjedimo ovdje?“

E. J. se vrti po kancelariji, daje takt nečemu, ruši stolice: "Pa, ne znam... zašto smo ovdje. Ne znam ni zašto sam živ..."

E. J. i ja se, poput Martina K., bavimo pisanjem. To je dobar način da opravdate lijenost, učinite se zanimljivim ženama, objasnite kronični mahmurluk i zaradite novac kako biste ga osigurali.

Martin K. je ozbiljno shvatio pisanje, mi nismo. On stvari shvaća ozbiljno, pije ozbiljno i ozbiljno spava sa svim ženama koje hodaju u radijusu od sto metara od njega. Sada ozbiljno pati.

Moramo pisati. Ne može se samo sjediti.

Otkako je veliki Douglas Adams koristio računar za uređivanje teksta za pisanje, pisanje je posao polutehnokrata. Font, insert, format, undo i en ten tinu. Ali mi nismo polutehnokrati, ne volimo pisati. Zato se bavimo pisanjem. Danas se nikome ne piše, nikome se ne radi. Tužno je što nema razloga. Gdje je ona divna samouvjerenost mladih lavova koji rade dvanaest sati dnevno? Uvjereni su da će sutra, kada se probude, otvoriti vrata Raja gdje će moći raditi osamnaest sati dnevno. Pisanje je posao samodovoljnih ljudi koji žive u pećinama, hrane se mahovinom i odlaze jednom mjesečno na svjetske konferencije za borbu protiv AIDS-a ili nešto drugo.

Gledam u pod, popijem malo piva i kažem E. J-u:

- A šta želiš raditi, pederu nesretni, kad ti se ne piše? Zašto nećeš da pišeš?

- Ne želim da pišem. Želim da jurim za ženama. Jurio bih za ženama. Nisam pisac, ja sam ženskar.

U suštini nije baš tako. E. J. ima poseban odnos prema ženama. Zapravo, svi mi, nezaposleni pjesnici, imamo poseban odnos prema ženama. Na primjer, kad negdje pročitam "...oni su na-

valili jedno na drugo i započeli divlji, neobuzdani, životinjski seks", dođe mi muka. Zadišem se, gotovo se umorim. Zašto su se, kažem sebi, ljudi civilizirali deset hiljada godina da bi se, nakon toga, radovali nečem divljem i životinjskom? Nije li bolje da čovjek leži nepokretno u svom hladnom krevetu, a mirna i mudra žena da mu tiho i duboko sisa penis? - tako misli i E.J. Divlji, agresivni, vulkanski seks je izmišljen da se rasterete poslije posla pametni poslovni ljudi. To jača arterije. Ti pametni poslovni govornari imaju seks, kao što to svi rade. To svi rade. Seksaju se, prave djecu, prave pare, vode ljubav, a ne rat, a kad je potrebno i ratuju. Piju sokove, svježije sokove, đusove, trče, dižu tegove, plivaju, surfaju, idu tamo-vamo, voze skupe automobile, pričaju o njima, imaju po troje djece, imaju ciljeve, imaju zadatke, jebu svakom majku, očekuju zahvalnost za to itd.

Ja i E.J. razmišljamo drugačije.

E. J.: "Jebe mi se, radije idem negdje s prijateljima i sa ženama... samo radi zabave... negdje, na slobodu."

E. J. je oduvijek volio da razgovara s prijateljima i ženama kako bi ga slušali. Svaki muškarac voli razgovarati s prijateljima o umjetnosti, automobilima, kasarnama i ženama, a druge žene ga slušaju.

Sviđaju mi se i cijenim E. J-ve ideje o životu, moje su slične.

E. J.: "... žene su samo za luksuz..."

Jesu li žene zaista za luksuz?, mislim.

Razmišljam o Lily Marlene Hummer Dugoj. Da, to je žena za luksuz. Neće vam pomoći da očistite podrum. Neće iznositi kutije pune mišjih otpadaka i izmeta iz vašeg neočišćenog podruma. Ona neće učestvovati u pročišćavanju vaše duše.

Šta radi Martin K.? Mora da pokušava nešto učiniti kako se ne

bi osjećao prazno i usamljeno. Pije li ili radi nešto?
Možda gleda emisije o životinjama. Primijetio sam kako
čovjek počinje mnogo gledati emisije u životinjama kada je
prazan i usamljen.

Da ga potražim? Ali kada je čovjek ljut, bolje da ga ne
tražite. Opterećujete ga samo zahtjevom da se ponaša normalno.
Nije li tako?

E. J. pljune kroz prozor i čini mi se da me ulovio kako razmišljam
o Martinu K.

"Juče, znaš, moj otac... on voli da čita u ćenifi, tamo je proči-
tao sve knjige koje je čitao zadnjih godina... ušao je u ćenifu s
'Defloracijom'..."

"Defloracija" je prva knjiga Martina K., tanka zbirka
pjesama. Neke su pjesme dobre, druge naivne, ali knjiga je u
cjelini dobra. Većina pjesama je prostačka.

E. J. produžava da mi govori:

"Moj otac je sjedio u toaletu više od pola sata i čitao
'Defloraciju' Martina K. Nakon što je izašao, pitao me - ko
je napisao ove gadosti. Ne, tata, nisam ja, rekao sam mu. I
uplašio sam se da mi neće ostaviti stan zbog jebениh pjesama
Martina K. "

Eto, eto - kažem sebi - stariji uživaju u ratovima i pogrebima,
radijaciji i ozonskoj rupi ...Kada su u pitanju organi muškarca i
žene koji stvaraju malu djecu, oni odmah počnu da povraćaju,
da licemjerno pljuju. Zapravo i ja sam odrasla osoba. Imam ve-
liki dijete. Možda odatle stvari dolaze, mislim. Niko ne može
vjerovati da će se njegovo dijete jednog dana seksati.

Martin K. vodi emisiju na radiju Darik. Vrlo oštro, vrlo pa-
metno - barem tako kažu žene koje se jebu s njim. Zapravo i ja
tako mislim. Emisija mu je baš večeras. Za nekoliko sati će da
bude u eteru.

"Znaš li koja je Martinova tema večeras?" - pitam E. J.
On besciljno dodiruje tipke na tastaturi računara.

„Voli li vas neko?“ mu je tema, odgovara E. J.

"Hoćeš li da ga nazovemo izmijenjenim glasovima, kao neki drugi ljudi, na svakih pet minuta i kažemo mu: 'Tebe niko ne voli, glupane'. Ili da se pravim Italijan i kažem: 'Bongiorno, signor Martin... jeste li vi slučajno tucali moju djevojku?'"

- Nije li to gadno?

- Nipošto, odgovori E. J.

Zapravo, zanimljiva tema - „Voli li vas neko?“ Mama, tata, žena pored tebe, slučajna žena s kojom spavaš, prijatelji, djeca ili bog zna ko još... Stvarno, voli li nas neko? Događalo mi se da razmišljam o tome dosta dugo i da se rasplačem.

- Zapravo, zašto ne nazvati Martina K. i reći mu imena svih koji ga vole?, pitam E. J.

- Zašto lagati čovjeka? Ako te neko nazove i kaže nešto tako, da li ćeš mu vjerovati?...

E, J. je u pravu. Vrlo je lako vjerovati kad nam kažu da nas mrze, vrlo je teško povjerovati kada nam kažu da nas vole. Ne vjerujem ženama koje kažu da me vole. Nekad sam im vjerovao, ali sada znam - kad su mlade samo pričaju gluposti zbog svojih polnih hormona. Kad godine napreduju, kažu da nas vole iz straha od usamljenosti. Bojim se da me ni moje dijete ne voli... Čak i kad to izgovori, sumnjam da kaže samo da bi dobilo ono što želi. Oh, kako je to loše!

Šta radi Martin K. dok se priprema za svoju emisiju o temi "Voli li vas neko?"

Kad je odazila, rekao mi je E. J., Lily Marlene Duga je ispričala Martinu K. razne stvari. Rekla mu je da je u Americi zapravo nesretna, usamljena, vrlo usamljena, da ne može nikoga više voljeti, ali treba se vratiti u Ameriku, jer je život gadan

i ništa ne ovisi o nama. O, život je gadan, o, ništa ne zavisi od nas. Rekla mu je da će stalno misliti na njega. On ju je pitao: „Čak i dok se tucaš s Italijanom?“ Zaprepastila je njegova nepristojnost, rasplakala se: „Čak i tada.“ Tada se Martin K. okrenuo i odšetao, pokušavajući da izgleda kao čvrst muškarac, da nikad ne dopusti da mu suza pobjegne iz ugla oka i da ne prouzroči koroziju njegove oholosti - Hemingway, koji se nije uznemiravao od rastanka sa svojim nebrojenim ljubavnicama. Ali znam, bilo mu je jako teško. Rekao je sebi - ova me je zajebala, ova me je zajebala, a u stvari on i nije bio ljut, osjećao se prazno i tužno.

Napolju kiša postepeno prestaje, sasvim je mračno, već je vlažna ljetna noć. Neka žena više vani nešto ružno i nerazumljivo. U ljetno vrijeme je noću buka izvana uznemirujuća. Ništa se ne događa, kiša je prestala bez osvježavanja zraka. E. J. i ja sjedimo u kancelariji u kojoj radimo. Zapravo, ne radimo ništa. Koga lažemo. Sjedimo i razgovaramo o tome ko voli Martina K. Sigurno svako od nas razmišlja o tome ko voli njega samoga. Ali mi smo tako lijeni, tako bezosjećajni, tako zaštićeni od tuge preko dosade da zaista ne osjećamo ništa dok razgovaramo.

Uključujem radio da slušam razgovor Martina K. o temi „Voli li vas neko“. Signal za početak prolazi, njegov uobičajeni nadmeni glas - ne baš tako nadmen kao obično - kaže: „Zdravo noćni Sofijanci, vi ste s noćnim blokom Radio Darika, ja sam Martin K. Danas ćemo razgovarati o nečem neobičnom. Možda ste navikli na to, možda sam navikao razgovarati o prostitutkama, brakovima između homoseksualaca i rijetkim veneričnim bolestima. Sigurno očekujete da ću i večeras razgovarati o lakim i teškim drogama i postaviti vam pitanje 'Kada ste prvi put imali analni seks?' Ali, večeras sam odlučio,

možda iz čisto ličnih razloga, razgovarati s vama... čujte temu ove večeri... 'Voli li vas neko?' Malo neobična tema...

Gledajte... Odlučio sam večeras učiniti nešto neobično. Neću postavljati pitanja, samo ću ostaviti telefon otvoren, svako me može nazvati i razgovarati. Upozoravam tonsku režiserku, molim je da samo to uradi - da pušta da se direktno govori, ne obraćajući pažnju na mene... u stvari... to se neće desiti... neću govoriti... u ovom programu neću govoriti... svako će prosto nazvati i reći u eter voli li ga neko. Molim vas, sada mi recite ko vas voli... za sada slušanje... za sada ...nazovite studijske telefone i recite... recite jasno i precizno - ko vas voli... Hajde..."

Tada se začuje tresak s radio aparata. Mnogo nalik na pucanj pištolja. To je pucanj iz pištolja. Oko pet minuta u eteru se ne čuje ništa. Onda se uključuje prvi slušalac koji želi da kaže svima ko ga voli.

Ja i E.J. stojimo i ne znamo šta da radimo.

SKUPLJAČ VRIJEDNOSTI

Skupljač vrijednosti vadi paketić cigareta iz džepa pantalona - jednu od vrijednosti koje posjeduje - i zapali cigaretu. Zapali je upaljačem na kojem je slika gole žene, previše izbljedjele - takođe vrijednost. Šmrkne iz nosa, pljune i povuče napola puna kolica dragocjenosti. Polako hoda ulicom. Zgrade pored njega su tamnosive jer je ulica stara. Kolekcionar je očigledno rasijan, ali to je zbog dima cigarete - sužava zjenice - inače pažljivo gleda zemlju pod nogama, ne propuštajući ništa. Evo - njegov pogled pada na predmet koji bi mogao biti zanimljiv - neki lijepi žuti papir. Stranica iz novina se savija i povlači. Bila je ugniježdjena između kante za smeće i napuštenog novinskog kioska i tamo je žutila tokom čitave godine. Da, datum je potpuno isti, ali prije godinu dana. Na stranici novina je zaglavljeno: „U martu će Jarci uspjeti u poslu, Ovnovi u ljubavi“. S druge strane su osmrtnice i jedna fotografija simpatične mlade žene pametnih očiju. "Vrijednost", pomisli skupljač i gurne stranicu među ostale vrijednosti u svojim kolicima. On i dalje ide naprijed, nadahnut obiljem vrijednosti koje nude ulice, trotoari, kante za smeće, Svijet. Pronalazi nogu lutke Barbi, praznu bočicu parfema koja još uvijek miriše, hemijsku olovku s praznim uloškom, glavicu još svježeg karanfila, svrakino pero, drugu polovinu priče „Kreuzerova sonata“ Lava Tolstoja, kafenu kašiku, žicu neke elektroničke naprave. Sve je u kolica stavio na pravo mjesto da bi mu bilo korisno. Zadovoljan je pronađenim stvarima i već nemarno posmatra